Η «Ιδέα» της Χωρικής Δικαιοσύνης

Δανάη Κασίμη

Η οργάνωση της πόλης, ως δημιούργημα του ανθρώπου, αντικατοπτρίζει τη συγκρότηση των κοινωνικών σχέσεων που τη διέπουν και δημιουργεί ερωτήματα που αφορούν τη δυνατότητα ή μη μιας ομαλής συμβίωσης των διαφόρων κοινωνικών ομάδων μέσα σ' αυτή. Η ανάλυση της αλληλεπίδρασης ανάμεσα στην κοινωνία και το «χώρο», μας βοηθά να κατανοήσουμε ή έστω να παρατηρήσουμε καλύτερα, τις κοινωνικές ανισότητες ώστε να μπορέσουμε σε δεύτερη ανάλυση να τις καταπολεμήσουμε.

Ήδη από τη βιομηχανική επανάσταση, οι πόλεις άρχισαν να αποτελούν πόλο έλξης για μεγάλες μάζες ανθρώπων, με φυσικό επακόλουθο τη δημιουργία των γνωστών γιγαντουπόλεων. Το φαινόμενο της συγκέντρωσης του μισού πληθυσμού της γης στα αστικά κέντρα με συνεχώς αυξανόμενους ρυθμούς μέχρι πρόσφατα, τείνει στην αναπόφευκτη επιδείνωση του προβλήματος της ερήμωσης της υπαίθρου. Αυτή η ανισοκατανομή του πληθυσμού οδηγεί σε οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές επιπτώσεις, οι οποίες δεν ευνοούν σε καμία περίπτωση τη δημιουργικότητα και την εξέλιξη της κοινωνίας.

Η σύγχρονη πόλη, χαρακτηριστικό παράδειγμα το λεκανοπέδιο της Αττικής, είναι αρχιτεκτονικά δομημένη με ρητά οικονομικούς και εξουσιαστικούς όρους. Στους κόλπους αυτού που ονομάζουμε πόλη – αστικό κέντρο, συγκεντρώνονται όλες οι κοινωνικές, πολιτικές, οικονομικές και πολιτιστικές δραστηριότητες, οι οποίες διαμορφώνουν τις πιο πρόσφορες συνθήκες για την απορρόφηση των πλεονασμάτων του κεφαλαίου. Η συσσώρευση του ανθρώπινου δυναμικού στις σύγχρονες πόλεις καθιστά το κάθε άτομο ξεχωριστά ως εργαλείο που ευνοεί την ταχεία ροή και την εύρυθμη λειτουργία προκειμένου να επιτευχθεί ο τελικός στόχος, ο οποίος δεν είναι άλλος από την επανεπένδυση του κέρδους που

οδηγεί σε μια συνεχή παραγωγή υπεραξίας. Ως γνωστόν, η υπεραξία, καρπώνεται από μικρό αριθμό ανθρώπων, οι οποίοι όμως παρουσιάζουν αυτήν τη διαδικασία παραγωγής ως ευτύχημα, που προσφέρει θέσεις εργασίας, σε ένα μεγάλο αυτή τη φορά μέρος του πληθυσμού. Συγκεκριμένα, οι μεταβολή που υπέστη η κοινωνία με την έλευση της κεφαλαιοκρατίας, ήταν η ριζική αναδιαμόρφωση του χώρου ώστε να δημιουργηθούν σταθερές εξουσιαστικές δομές που ενισχύουν την ανάγκη δημιουργίας της «μυρμηγκοφωλιάς», ή αλλιώς των μεγαλουπόλεων, στο όνομα της ανάπτυξης και της προόδου.

Η σύγχρονη ζωή λοιπόν, που διαμορφώνεται μέσα στη σημερινή μεγαλούπολη, επιδρά καθοριστικά στη συγκρότηση του σύγχρονου ανθρώπου. Χωροθετούνται σ’ αυτήν οι προαναφερόμενες παραγωγικές δραστηριότητες και το σύνολο σχεδόν των κοινωνικών αντιθέσεων. Αυτή η μετεξέλιξη των πόλεων και ο τερατόμορφος μετασχηματισμός τους έχει ως επακόλουθο την ανάληψη νέων καθηκόντων που να ανταποκρίνονται στην καπιταλιστική, βέβαια, οικονομία, επιφέροντας ταυτόχρονα σοβαρές κοινωνικές επιπτώσεις, όπως ο στεγαστικός διαχωρισμός, οι άστεγοι, οι διακρίσεις σε βάρος των μειονοτήτων, οι συγκρούσεις, η αυξημένη εγκληματικότητα, η καταπίεση και η συνεχής επιτήρηση των πολιτών.

Η οργάνωση του χώρου πραγματοποιείται με «μη δίκαιους όρους» λόγω των φανερών ανισοτήτων και των παράλληλων ανθρώπινων αποκλεισμών που δημιουργούνται. Το συμπέρασμα αυτό γεννά πολλά ερωτήματα σχετικά με την έννοια της δικαιοσύνης του χώρου ή αλλιώς της χωρικής δικαιοσύνης. Η έννοια της δικαιοσύνης, είναι από μόνη της σχετική και οι ερμηνείες που έχουν δοθεί ποικίλες από τα διάφορα κοινωνικά συμβόλαια που τη θεσμοθετούν. Σύμφωνα με τον David Harvey, «το ποια πόλη θέλουμε συνδέεται άρρηκτα με το τι άνθρωποι θέλουμε να είμαστε και τι είδους κοινωνικές σχέσεις θέλουμε να έχουμε». Για το λόγο αυτό, κύριο μέλημα των κινημάτων ίσως θα πρέπει να είναι αυτό ακριβώς, δηλαδή η πάταξη των ανισοτήτων παράλληλα με το κάλεσμα για μαζικότερη συμμετοχή των πολιτών στις συλλογικές

διαδικασίες, η οποία αποτελεί τη βασικότερη προϋπόθεση προκειμένου να διερευνηθεί το ποιοι είμαστε. Τότε μόνο θα καταφέρουμε να αποφασίσουμε ποιες αλλαγές θέλουμε να κάνουμε στους εαυτούς μας και κατ' επέκταση στην πόλη μας. Πολλοί παγκόσμιοι κοινωνικοί αναλυτές, αν όχι οι περισσότεροι, χαρακτηρίζουν μια τέτοια κινηματική διαδικασία που να προσβλέπει σε μια χωρική και ταυτόχρονα, όπως είπαμε, κοινωνική δικαιοσύνη, ως ουτοπία…

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 4